

Staden åte

Xai-Xai är något av en motsats till Inhambane. Här på huvudgatan trängs gatuförsäljare med fönster-shoppare. Långtradare dundrar förbi och personbilar letar parkeringsplats. Allt ackompanjeras av chapas envisa tutande efter passagerare.

Drygt två timmars färd norrut från Maputo längs huvudväg EN1 finns staden som var ett av de värst drabbade områdena under översvämningskatastrofen 2000. Men nu verkar staden ha hämtat sig.

Somliga hävdar att Xai-Xai tjänat på översvämningen eftersom nödbiståndet också medförde långsiktig utveckling av staden. Men det kan vara en synvilla: tittar man bara några meter åt vänster eller höger om huvudgatan (själva EN1 som löper genom staden) ser man inte många spår av kommersen.

På en av bakgatorna finns dock en snickeriförening. Bonifácio Nhantumeleo har jobbat som möbelsnickare sedan han slutade skolan för åtta år sedan.

Under det senaste året har han köpt en svarv samt anställt en ung lärling. För det mesta jobbar han efter beställning från kunder.

– De talar om hur de vill att möblerna ska se ut. Utifrån det kalkylerar jag materialåtgång och arbetslön. Sen är det bara att jobba, säger Bonifácio Nhantumeleo.

Han tror inte att Xai-Xai har blommat upp sen översvämningen, i alla fall inte på möbelfronten.

Det är en osäker bransch. Bonifácio vet aldrig när kunder behagar göra beställningar och därför kan han inte räkna med jämna inkomster.

Dyrt virke stort problem

En bit bort finns sängavdelningen. José Macauno har tillverkat sängar sedan 1982. Han anser att verksamheten ännu inte hämtat sig från kriget. Främst är det problem med att få fram virke till ett billigt pris som hindrar arbetet.

Till stor del körs virket ner från de nordliga provinserna till Gaza och Xai-Xai vilket ökar kostnaden.

– Vad som verkligen vore bra är ifall vi i föreningen kunde få hjälp med att exportera våra produkter till grannländerna. En hel del möbler från Malawi och Sydafrika kommer

Jose Macauno vill gärna sälja sina sängar på export.

FOTO: JOHAN SÄVSTRÖM

er på fötter

hit och jag har uppträckt att de är gjorda i annan stil. Då borde det finnas en marknad för våra möbler där, säger José Macauno.

Småstadsliv är rätt skönt

Aderito Cossa och Ercilia Siteo är på väg till eftermiddagspasset i skolan. De är båda nitton år och går en kurs som är förberedande inför universitetsstudier. Precis som ungdomarna från Inhambane anser de att livet i en småstad är rätt skönt.

– Det går snabbt att ta bussen till Maputo om man vill det. Fast jag gör det nästan aldrig ändå. Jag trivs bra här, säger Ercilia och får medhåll av Aderito.

Fast de vet båda två att ifall de ska läsa vid universitet måste de flytta på sig. Förhoppningsvis till Maputo men det kan också bli så pass långt som till Beira eller Nampula.

– Men då är det ok att flytta till en större stad. För här i Xai-Xai finns varken universitet eller lediga jobb, säger Aderito.

JOHAN SÄVSTRÖM

Maputo

Aderito Cossa och Ercilia Siteo anser att livet i en småstad är rätt skönt. FOTO: JOHAN SÄVSTRÖM

